

Tachtigjarige na 'bezoekje aan Petrus' nog fanatieker

Op je tachtigste nog lekker meevaren in de tachtigste Sneekweek. Tjibbe van der Laan doet het en dat „na een bezoekje aan Petrus.” Na een zware hartoperatie zei de cardioloog dat de Leeuwarder niet één, maar vier engeltjes op zijn schouder had zitten. „Verdikkeme”, dacht Van der Laan op dat moment, „nu mis ik wel de Sneekweek.”

PETER VAN DER MEEREN

Tachtig jaar, „maar het lijkt er op dat ik nog steeds fanatieker word”, zegt Tjibbe van der Laan, in zijn Twaalfvoetsjол begonnen aan zijn 45ste Sneekweek. „Weet je wat ik denk hoe dat komt? Na dat 'akkefietje' ben ik gezonder geworden en heb ik meer energie, meer uithoudingsvermogen, gekregen.”

Met dat 'akkefietje' doelt Van der Laan op het hartinfarct, leidend tot een hartstilstand, dat hem acht jaar geleden trof. „Ik had 's middags lekker aan een boot geklust, ging daar na thuis op de bank zitten en ineens, boom.”

Hij vertelt er zo nuchter over als een geheelonthouder. „Ik zeg altijd maar: onkruid vergaat niet, maar ik besef dat ik veel geluk heb gehad. Mijn vrouw Marijke was erbij, zij is

Tjibbe van der Laan gistermiddag in zijn Twaalfvoetsjол. FOTO'S EIZE HOEKSTRA

verpleegster geweest. Ook de buurvrouw die ze erbij haalde, is verpleegkundige. Zij zijn meteen begonnen met de reanimatie en de mond-op-mondbeademing. In de cruciale eerste zes minuten heb ik goede hulp gekregen.”

Van der Laan werd in het ziekenhuis tien dagen in slaap gehouden. „Ik lag in de koeling, 24 graden.” Tijdens de operatie die volgde, werden vijf omleidingen aangebracht. Het leven van de sportieve Leeuwarder stond volledig op z'n kop.

„Twee weken voor het gebeure, voeren we nog geweldig mooi op de Snitser Mar”, vertelt zijn vriend en zeilmaat Gerrit Klugkist. „We zaten in één boot; dat doen we altijd als het flink waait. We waren omgeslagen, maar verder niks aan de hand.”

Na de operatie meldde de cardioloog dat Van der Laan vier engeltjes op zijn schouder meedroeg. „Ik wist dat ik er goed voor weggekomen was, maar ik baalde wel. Want ja, het was juni en ik realiseerde me dat ik de Sneekweek zou moeten missen.

Dat is voor mij dé wedstrijd van het jaar. Verdikkeme, dat vond ik jammer. Ik besloot me direct op het volgende seizoen te richten.”

En dat op zijn 72ste... „Ja, maar zeilen is gewoon heel mooi”, zegt de in Sneek geboren en sinds 1954 in Leeu-

Tjibbe van der Laan stapte na zware hartoperatie weer vrolijk in zijn Twaalfvoetsjол

warden wonende Van der Laan. „Ik vind trouwens meer sporten erg mooi. In Sneek voetbalde ik al op mijn zestiende in het eerste van LSC en haalde ik het Noordelijk jeugdteam. Tennis is ook prachtig; ik ben twee keer Fries kampioen bij de 60-plus geworden. En schaatsen hè, ook prachtig.”

De Elfstedentocht ooit gereden? „Ach, dat is een gemis. Ik zou meedoen aan die van 1956, maar weet je waar ik zat? In de cel. Ik was in die week als soldaat weer een keer te laat op de kazerne gekomen, ik meen door een voetbaltraining. Mijn broer en buurman hebben bij de start nog op me gewacht, maar ze lieten me niet vrij...”

Op zijn 35ste werd Van der Laan wedstrijdzeiler. In de jaren daarvoor had hij als leraar op een technische school diverse Optimistjes laten bouwen door leerlingen, waarmee zijn vier kinderen regelmatig het water opgingen. „Toen ik meer financiële armlag kreeg en de kinderen wat groter waren, wilde ik zelf gaan zeilen.”

„Ik kocht in 1970 een tweedehands Schakel voor 1500 gulden en ben gewoon maar begonnen. Trainers hadden we toen niet en van huis uit had ik qua zeilkennis niks meegekregen.”

„Dat verwijt ik mijn vader trouwens niet. Hij was een keuterboertje met acht koeien en wat veehandel, die had wel andere dingen aan zijn hoofd. Maar het is wel jammer. Ik merk nu nog altijd op het water dat ik de slimmigheden niet beheers en het inzicht niet heb wat echte zeilmannen wel hebben.”

Gerrit Klugkist (66): „Maar Tjibbe is wel lekker fel en bereid om veel risico's te nemen. Ha ha, we zijn dan ook wel meer dan één keer omgesla-

gen. Toen hij na zijn operatie weer begon, was ik soms bang dat er weer wat kon gebeuren, zó gedreven was hij bezig.”

Van der Laan: „Ik ben niet bang voor de dood, dat scheelt. Ik heb Petrus weliswaar bij de hemelpoort een hand gegeven, maar moet ik daarom nu thuis gaan zitten? Ik voel me goed, energiever dan voor de operatie. Ik leef ook gezond.”

Van der Laan vond zich na een jaar of acht 'te oud en te zwaar' worden voor de Schakel en schafte een Valk aan. Met de 626 boekte hij zijn beste prestaties. „In 1984 won ik samen met Otto Regnery, van de familie die het vermaarde Leeuwarder hotel De Kroon bezat, de Sneekweek. In de B-klasse, dat wel, maar we waren er trots op. Prachtig, bijna elke dag pakken we een prijsje. Als we met lege handen terugkeerden, keek Marijke vreemd op.”

Sinds twintig jaar is Van der Laan verliefd op de Twaalfvoetsjол. „Ik zag er eentje zó sierlijk voorbij varen en dacht: dat wil ik ook.” Hij zeilt sinds zijn debuut in dit mooie overnaadse bootje in de uit 1954 stammende 641. „Ik onderhoud 'm goed.”

Voordeel is dat deze jол solo gevangen kan worden. „Behalve met harde wind; dan gaan Gerrit en ik samen. Degene die er in het klassement het beste voorstaat is de stuurman. Rypke de Jong en Berend Brijder zijn ouder dan mij, maar zij blijven aan wal als het harder dan 3 waait. Ik niet, want Gerrit en ik durven het samen wel aan, zelfs bij windkracht zes. En onderweg genieten we ook nog van de natuur.”

Klugkist: „Mits we geen domme fouten maken en omslaan. Af en toe zijn we echt een beetje gek. Laatst liep de jол in de haven al vol water omdat we iets verkeerd deden. Maar we hebben wel altijd lol.”

Tjibbe van der Laan pikt zoveel mogelijk wedstrijden mee. „Grou, Langweer, de Kleine Sneekweek. In juni met ons moederschip, een Bavaria, richting België, maar altijd eind juli terug. De Sneekweek is heilig.”

Deze week is de ambitie om een dagprijsje mee te pikken. „Ik wil iets winnen. En dan de volgende dag in de Leeuwarder Courant je naam bij de uitslagen zien staan. Prachtig.”